

La germana, l'estrangera

Maria-Mercè Marçal

«**Qui em dicta les paraules quan et parlo?**»

Qui em dicta les paraules quan et parlo?

Qui m'incrusta de gestos i ganyotes?

Qui parla i fa per mi? És la Impostora.

M'habitava sense que jo ho sabés

fins que vingueres. Llavors va sorgir

de no sé quines golfes, com una ombra,

i em posseeix com un amant tirànic

i em mou com el titella d'una fira.

I sovint, al mirall, la veig a Ella

rescatada de no sé quina cendra.

No li facis cap cas quan Ella et parla,

encara que m'usurpi veu i rostre.

I si et barra la porta de sortida

amb el seu cos amorós i brutal

cal que la matis sense cap recança.

Fes-ho per mi també i en el meu nom:

Jo la tinc massa endins i no sabria

aturar-me al llindar del suïcidi.

Traducido por Barcelona: Edicions 62, 1995